

У першу першу чергу це стосується системи безпеки авіації в рамках укладання Угоди про спільний авіаційний простір. Спершу пропонується створити у Державній авіаційній адміністрації Державний авіаційний нагляд, до функцій якого входило б здійснення контролю за дотриманням всіма суб'єктами авіаційної діяльності вимог із безпеки польотів. Зокрема, аудиторі ІКАО зазначили, що нестача інспекторського персоналу ускладнює реалізацію у повному обсязі нагляду з боку держави у сфері організації повітряного руху. За даними транспортного відомства професійний рівень фахівців не підлягає сумніву, але це не завжди компенсує потребу в їхній кількості.

Укладання широкомасштабної Угоди між Україною та ЄС про Спільний авіаційний простір передбачає об'єднання авіатранспортних ринків України та ЄС, що сприятиме більш ефективному використанню ринку авіаперевезень та покращенню якості послуг, розвитку транзитного потенціалу України, інтегрування України до Європейських авіаційних структур та зміцненню авторитету нашої країни як авіаційної європейської держави. А це, в свою чергу, сприятиме суттєвому зростанню авіаперевезень між Україною та країнами ЄС. На сьогодні частка пасажирів, які здійснюють регулярні перельоти рейсами вітчизняних та іноземних авіакомпаній між містами України та країн ЄС досягла 47-48 відсотків загальних міжнародних регулярних пасажиропотоків через аеропорти України. Щодо укладення цієї угоди думки фахівців розділилися. Одні вважають, що цей документ має позитивні сторони, а саме: покращення політичної ситуації, збільшення об'єму пасажирських перевезень, збільшення об'єму вантажних перевезень. Також до позитивних моментів можна відзначити вихід на ринок країн ЄС, а також країн третього світу, які працюють з Європейським Союзом. Що стосується негативних сторін, то сюди відносять підвищення вартості сертифікації повітряних суден, а також мовний бар'єр.

Література

1. Конвенція для уніфікації деяких правил міжнародних повітряних перевезень.– Монреаль, 28 травня 1999 року // Офіційний вісник України.– 2009.– № 33.– 15 травня.– Ст. 1163.
2. Конвенція про міжнародну цивільну авіацію, Чикаго, 07.12.1944 : документ ІКАО (Doc ICAO 7300) // Офіційний вісник України.– 2004.– №40.– Ст. 2667.
3. Гавердовский А. С. Имплементация норм международного права.– К.: Выща школа, 1980.– 318 с.
4. Европейское международное право: учебник / отв. ред. Ю.М. Колосов, Э.С. Кривчикова, П.В. Саваськов.– М.: Международные отношения, 2005.– 408 с.

УДК 342.9(043.2)

Колпаков В.К.,
д.ю.н., професор,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ СТАТУС УПОВНОВАЖЕНОГО ОРГАНУ В ГАЛУЗІ ЦИВІЛЬНОЇ АВІАЦІЇ

У загальнотеоретичному розумінні адміністративно-правовий статус (лат. status – стан, положення) це форма у який знаходить вираз система адміністративно-правових властивостей відповідного суб'єкта. До цих властивостей відносяться: 1) компетенція; 2) порядок утворення і набрання юридичних ознак; 3) назва; 4) місце дислокації; 5) структура; 6) цілі функціонування; 7) відповідальність.

Таким суб'єктом у сфері цивільної авіації Державна авіаційна служба України (Державіаслужба України). Відповідно до вимог Указу Президента України від 09.12.2010р.[1] вона є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра інфраструктури України.

Спрямування і координація полягає у тому, що Міністр: 1) забезпечує формування державної політики у галузі цивільної авіації та контролює її реалізацію Державіаслужбою України; 2) погоджує та подає на розгляд Кабінету Міністрів України розроблені службою проекти законів, актів Президента України та Кабінету Міністрів України; 3) визначає пріоритетні напрями роботи Державіаслужби та шляхи виконання покладених на неї завдань, затверджує плани її роботи; 4) вносить пропозиції Прем'єр-міністрові України стосовно кандидатури на посаду керівника Державіаслужби; 5) погоджує структуру апарату Державіаслужби; 6) видає обов'язкові до виконання службою накази та доручення з питань, що належать до сфери цивільної авіації; 7) погоджує призначення на посади та звільнення з посад керівників та заступників керівників самостійних структурних підрозділів апарату Державіаслужби; 8) порушує перед Кабінетом Міністрів України питання щодо скасування актів Державіаслужби повністю чи в окремі частині; 9) порушує перед Президентом України питання щодо притягнення до дисциплінарної відповідальності керівника Державіаслужби його заступників; 10) приймає рішення щодо проведення перевірки діяльності Державіаслужби; 11) заслуховує звіти про виконання покладених на службу завдань та планів її роботи; 12) визначає порядок обміну інформацією між міністерством та Державіаслужбою і періодичність її подання; 13)

вирішує інші питання, пов'язані із спрямуванням і координацією діяльності Державіаслужби.

Головні статусні ознаки Державіаслужби визначає Повітряний кодекс України [2]. Він встановлює, що Державна авіаційна служба України здійснює державне регулювання діяльності в галузі цивільної авіації. До важливих складових регулювання він відносить: а) напрями регулювання, б) шляхи регулювання.

До напрямів регулювання належать: 1) здійснення комплексних заходів щодо забезпечення безпеки польотів, авіаційної, екологічної, економічної та інформаційної безпеки; 2) створення умов для розвитку авіаційної діяльності, повітряних перевезень та їх обслуговування, виконання авіаційних робіт та польотів авіації загального призначення; 3) організація використання повітряного простору України; 4) представництво України в міжнародних організаціях цивільної авіації та у міжнародних відносинах з питань цивільної авіації.

Шляхами регулювання є: 1) розроблення, прийняття та впровадження авіаційних правил України; 2) сертифікації суб'єктів та об'єктів авіаційної діяльності; 3) ліцензування господарської діяльності з надання послуг з перевезення пасажирів та/або вантажів повітряним транспортом та надання прав на експлуатацію повітряних ліній і призначень авіаперевізникам; 4) здійснення постійного нагляду та інспектування дотримання встановлених законодавством, у тому числі авіаційними правилами України, вимог.

Норми Повітряного кодексу щодо адміністративно-правового статусу Державної авіаційної служби України деталізовані у Положенні про Державну авіаційну службу України, яке затверджено Указом Президента України від 06.04.2011р.[3].

Важливою складовою цього документу є визначення компетенції Державіаслужби. Її аналіз дає підстави для детермінації функцій Державіаслужби: 1) з нормативного забезпечення діяльності цивільної авіації; 2) з контролю, нагляду та інспекційної діяльності; 3) видачі дозволів, сертифікації, ліцензування та акредитації; 4) реєстраційні та обліково-статистичні; 5) превенції; 6) з надання адміністративних послуг.

Так, Державіаслужба здійснює контроль і нагляд за дотриманням суб'єктами авіаційної діяльності міжнародних стандартів та вимог законодавства України при організації повітряних перевезень, у тому числі перевезень небезпечних вантажів, товарів військового призначення та подвійного використання; розробляє та впроваджує технічні нормативи та стандарти у галузі цивільної авіації; розробляє та впроваджує авіаційні правила з питань нормування льотної придатності цивільної

авіаційної техніки і типових процедур сертифікації повітряних суден та їх компонентів, розробляє та впроваджує положення про акредитацію суб'єктів, які здійснюють попередню перевірку агентств із продажу авіаційних перевезень; із сертифікації виробництва авіаційної техніки; розробляє термінові заходи з попередження авіаційних подій; надає адміністративні послуги і таке інше.

Література

1. Схема організації та взаємодії центральних органів виконавчої влади [Електронний ресурс] : Затверджено Указом Президента України від 09.12.2010 // Internet.– [http : // zakon2.rada.gov.ua / laws / show / 1085 / 2010](http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1085/2010).
2. Повітряний кодекс України : Закон від 19.05.2011 // Відомості Верховної Ради України.– 2011.– № 48–49.– Ст. 536.
3. Офіційний вісник України.– 2011.– № 29.– Ст.123.

УДК 347.983(043.2)

Колпаков В.К.,
д.ю.н., професор,
Чушенко І.М.,
студентка,

Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

МІСЦЕВІ ОРГАНИ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ В ПУБЛІЧНІЙ АДМІНІСТРАЦІЇ

Місцеві державні адміністрації – це єдиноначальні місцеві органи виконавчої влади загальної компетенції, наділені правом представляти інтереси держави і приймати від її імені владні рішення на території відповідних адміністративно-територіальних одиниць. Інститут місцевих державних адміністрацій був започаткований 1992 році, коли в результаті реформування та розподілу системи місцевих рад народних депутатів були утворені дві структури: виконавчі комітети місцевих рад та представництва Президента України. Місцева державна адміністрація в межах своїх повноважень здійснює виконавчу владу на території відповідної адміністративно-територіальної одиниці, а також реалізує повноваження, делеговані їй відповідною радою. Особливості здійснення виконавчої влади у містах Києві та Севастополі визначаються окремими законами України. Стосовно виконавчо-розпорядчої діяльності, то тут варто відзначити державно-владний характер такої діяльності. При цьо-